

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **T. A.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK se sídlem v Hradci Králové, Haškova 1714/3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2014, čj. OAM-104/ZA-ZA04-ZA04-2014, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 28. 7. 2014 rozhodnutí, kterým neudělil žalobci mezinárodní ochranu, odkázal přitom na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění. Žalobu, v níž žalobce namítal, že přijaté řešení neodpovídá okolnostem jeho věci, posléze doplnil zástupce žalobce, který poukázal na to, že žalovaný se odpovídajícím způsobem nevypořádal s obsahem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a skutečnostmi, které žalobce uvedl v průběhu pohovoru, zejména pak s jeho tvrzením, že mu pro případ návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy ze strany místních separatistických složek. Žalobce odmítá závěr žalovaného v tom smyslu, že Ukrajina je bezpečnou zemí, i v současné době, přes uzavřené příměří, dochází k neustálým střetům mezi proruskými separatisty a vládními jednotkami. Na územích, která jsou pod kontrolou separatistických skupin, není možné se dovolat garance základních práv u veřejných orgánů, neboť tyto již nejsou faktickými nositeli moci. I na ostatním území Ukrajiny je chaotická situace, je otázkou, jakou ochranu je stát schopen poskytnout, když má problémy s udržením vlastní integrity. Celá situace pak opodstatňuje žalobcovu

obavu z politicky angažovaných osob, jež pomáhaly jeho maceše prohlásit jej za mrtvého – v podrobnostech odkazuje žalobce na obsah správního spisu. Tvzení o tom, že nebylo prokázáno jeho ohrožení vážnou újmou, považuje žalobce za nepravdivé, takový závěr není ani dostatečně odůvodněn. Žalobce je přesvědčen, že došlo k chybnému hodnocení ze strany žalovaného, jistě co do ustanovení § 14 a 14a) zákona o azylu. K otázce možného přesídlení mimo oblast aktuálních bojů žalobce uvedl, že by bylo velmi obtížně proveditelné, až nemožné, jeho rodina žije právě v oblastech, zasažených ozbrojeným konfliktem, tudíž tam se vrátit nemůže, v ostatních částech země žádné příbuzné, kteří by mu v začátcích pomohli, nemá. Je proto pravděpodobné, že v případě návratu do země původu by se bezprostředně ocitl v situaci, kdy by si nebyl schopen zajistit ani uspokojování základních životních potřeb. Dle dostupných informací je aktuální situace na Ukrajině velmi komplikovaná, velké množství uprchlíků z bojem postižených oblastí se snaží získat střechu nad hlavou v jiných částech země a státní moc toto zajišťuje jen velmi obtížně. V případě návratu do země tak žalobci hrozí reálná hrozba vážné újmy na zdraví, způsobená v důsledku místních tíživých podmínek, které ovšem ve svém rozhodnutí žalovaný nijak nezohlednil. Je proto namítáno porušení § 2 a § 3 správního řádu, žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření dne 19. 11. 2014, uvedl, že námitky žalobce nepovažuje za oprávněné, odkazuje na obsah správního spisu, zejména žádost a výpověď žalobce. V průběhu řízení se žalovaný zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že měl konflikty se svojí macechou o majetek po smrti svého otce v r. 1995, které se stupňovaly, na základě toho odcestoval do Ruska a v r. 2012 se dozvěděl od známého, že byl prohlášen za mrtvého. Toto prohlášení se mu podařilo soudně zrušit a byly mu vydány doklady. Dalším důvodem je současná politická situace na Ukrajině, kvůli které odmítá svůj návrat do vlasti, zmínil též mobilizaci do armády. K námitce o porušení § 3 správního řádu žalovaný uvedl, že ve věci mezinárodní ochrany spočívá řádné zjištění skutkového stavu především v tom, že žalobci je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které ho vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl dán dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité, a kladené otázky směřovaly k objasnění všech relevantních skutečností. Žalobce neuvedl skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů § 12, či že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu, proto byla jeho žádost zamítnuta. Žalovaný dále odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 26. 8. 2004, sp. zn. 5 Azs 170/2004, které pojednává o rozsahu povinností žalovaného při zjišťování skutečností, rozhodných pro udělení azylu, s tím, že nemá povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany, žadatelem neuplatněné a posléze k nim činit příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci má tak správní orgán dle § 3 správního řádu pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení uvedl. Tomu pak odpovídá i povaha soudního přezkumu dle § 77 s.ř.s. i to, že logiku řízení o žádosti o mezinárodní ochranu provází zásada aktivity žadatele. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu a dle rozhodnutí NSS ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003 takové rozhodnutí přezkoumává soud pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Správní orgán zjistil a posoudil žalobcovu osobní situaci řádně, rovněž situaci v zemi původu, zdravotní stav žalobce a své rozhodnutí v tomto smyslu dostatečně

odůvodnil. Žalobce se v průběhu řízení udělení tohoto naprosto výjimečného typu azylu jinak nedomáhal a neuvedl ani žádnou skutečnost, kterou by bylo možné jako důvod hodný zvláštního zřetele posoudit. Žalobce vycestoval do Ruska, neboť nebyl schopen si na Ukrajině najít práci, v průběhu správního řízení vypověděl, že jeho kamarád, žijící v ČR mu řekl, že český prezident vystoupil v televizi s tím, že otvírá azyl pro Ukrajince. ČR je pro něho cílovou zemí, a pokud bude mít v pořádku papíry, bude v Praze pracovat ve stavebnictví. O mezinárodní ochranu však žalobce požádal až po půl roce od vstupu na zdejší území. Pokud by měl žalobce natolik palčivé důvody pro odchod z vlasti, měl o azyl požádat bezprostředně po vstupu na zdejší území - viz rozhodnutí NSS ze dne 20. 10. 2005 sp. zn. 2 Azs 423/2004 či 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006. Žalovaný hodnotil žalobcem uváděné skutečnosti v průběhu správního řízení jako svědčící o snaze legalizace pobytu na území ČR, v tomto směru odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, připomínající mj., že zákonodárce nekonstruoval azylové řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR, neboť právní úpravu pobytu cizinců upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Žádost žalobce považuje žalovaný za účelovou, jím uváděné skutečnosti nejsou azylově relevantní, jsou zástupným důvodem pro legalizaci zdejšího pobytu. Výčet důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je v zákoně o azylu taxativní, žalobce uváděl ekonomické důvody, opakované konflikty ohledně rodinného majetku se svojí macechou, legalizaci pobytu a závěrem zmínil obavu z návratu na Ukrajinu pro tamní politickou situaci. Žalovaný všechny uváděné skutečnosti posoudil a dospěl k závěru, že pro žádnou formu mezinárodní ochrany nebyly splněny podmínky. Je přesvědčen, že okolnosti věci žalobce odpovídají závěrům, učiněným v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze dne 30. 4. 2002 pod sp. zn. 6 A 709/2001, v tomto rozhodnutí soud uvedl, že azyl není jako právní institut univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel, naopak, jeho důvody jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách uznávána. Žalovaný se zabýval problémem případné hrozby vážné újmy pro případ návratu žalobce do země původu, připomněl, že nehodnotí v této souvislosti poměry, které tam panovaly při odchodu žalobce, nýbrž situaci, která by měla nastat v dohledné době, tedy aktuální stav. Přitom opřel své odůvodnění o informace, které jsou nedílnou součástí správního spisu a s nimiž byl žalobce seznámen, nenavrhoval žádné doplnění, neměl žádné námítky. Pouze uvedl, že situace je stále stejná, je předvolán do armády, protože v Doněcku je občanská válka. Jeho bratr tam žije, nemůže se odtamtud dostat. Úvahy žalovaného plynou z podrobného odůvodnění rozhodnutí, na jehož str. 7 – 9 v tomto směru žalovaný odkazuje. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 8. 6. 2015 žalobce uvedl, že situace na Ukrajině je vcelku jasná, probíhá tam válka, jemu by nezbylo, než nastoupit do armády, musel by bojovat, neví, co by tam dělal, země je ekonomicky rozložená, není tam práce, každý se snaží odjet. Zde se seznámil s dívkou z Ukrajiny, žijí spolu, vrátit se nechtějí. K dotazu soudu na znalost zákona o pobytu cizinců žalobce uvedl, že v pobytovém středisku pracovníci o takovém zákonu nehovořili. Jeho sestra žije v regionu mimo konflikt, ale s ní nekomunikuje, je na straně macechy, se kterou žije. Informace o případné další pomoci ze strany mezinárodních organizací pro uprchlíky v pobytovém táboře nedostal. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, je přesvědčen, že podmínky mezinárodní ochrany splňuje, navrhuje zrušení

rozhodnutí žalovaného, na náhradě nákladů řízení účtuje jízdné z Prahy do Hradce Králové a zpět, tedy cestu autobusem s cenou jedné jízdenky 115,- Kč. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na žalované rozhodnutí, které posoudilo věc žalobce kvalifikovaně, jednalo se o problém ekonomický a majetkový a současně v zemi hrozící ozbrojený konflikt, žalobní námitky však z pohledu zákona o azylu jsou liché, je proto navrhováno zamítnutí žaloby, žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Soud provedl dokazování ze správního spisu, připomněl, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 3. 2014, uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti. Jeho rodiče v minulosti zemřeli, on je svobodný, na Ukrajině žije jeho sestra. Zde má kamaráda z dětství, který žije v Praze. Žalobce pobýval do r. 1998 v Dněprodzerdžinsku, pak do listopadu 2012 v Moskevské oblasti Ruska, poté opět do září 2013 v Dněprodzerdžinsku a od září 2013 žije v ČR. V průběhu svého pobytu v Rusku učinil několik návštěv Ukrajiny. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Má SŠ vzdělání, odborné předpoklady jako pomocník strojmáce. Pracoval ve výrobě a prodeji nábytku. Jako důvod opuštění vlasti označil problémy s macechou, kdy po otcově smrti tyto gradovaly, proto též odjel do Ruska. V r. 2012 se od známého dozvěděl, že byl na Ukrajině oficiálně prohlášen za mrtvého, a to již v r. 2004, zjistil, že jeho identifikační číslo je zablokováno. Při svém následném pobytu na Ukrajině se snažil obnovit svoji existenci, vyřídil si doklady, zjistil, že dědictví po otci je prodáno, zůstal jen byt, jehož byla 1/3 jeho. Dosáhl toho, že mu opět připadla, tuto prodal, vyřídil si zahraniční pas a odjel do ČR. Jeho jakobyúmrť zařídila macecha, ač věděla, že je živý, jezdil domů. Do ČR měl vízum, pomáhal mu kamarád, který v ČR žije. Na Ukrajinu se nemůže vrátit, schyluje se tam k válce, to hned tak neskončí, zná Rusy, ti, co nebudou chtít být součástí Ruska, půjdou třeba do vězení. Kamarád D. mu sdělil, že český prezident vystoupil v televizi a řekl, že otvírá azyl pro Ukrajince. Do ČR přijel v září 2013, chce zde zůstat, bude-li mít v pořádku doklady, bude zde pracovat, kamarád mu zařídil práci ve stavebnictví, je společníkem v jedné firmě. Ve vlasti ho ohrožuje politická situace, bude tam válka. Téhož dne byl s žalobcem proveden pohovor, uvedl, že mu matka zemřela, když mu byly čtyři roky, od macechy byl hodně bit, otec pracoval jako řidič dálkového autobusu a býval dlouho pryč. Žalobce míval s macechou spory, přespával u kamarádů, v 19 letech šel na vojnu, zemřel mu otec. Po návratu z vojny měl s macechou spory o majetek, ona stále vyhrožovala a snažila se ho dostat kvůli majetku do vězení. Žalobce odjel na vesnici k babičce, hledal práci, ale ta na Ukrajině nebyla, odjel proto do Ruska. Několikrát se vracel, do Dněprodzerdžinsku či Doněcku, navštěvoval bratrance, sestřenice a kamarády. Vždy se stavil u macechy, ale nepouštěla ho ani dál, neměl tušení, že ho již nechala prohlásit za mrtvého. Po pěti letech, kdy na Ukrajině nebyl, mu v Moskvě kamarád řekl, že potkal jeho sestru a že mu řekla, že macecha ho nechala prohlásit za mrtvého. Žil v jednom pokoji, dal si na něj zámek a vyřizoval si potřebné doklady. Macecha citované prohlášení vyřídila za peníze, jednou ho odvezla policie a obvinila ho ze zbití macechy, pochopil, že to jsou lidé, kteří jí pomáhali. Nakonec třetinu bytu získal, ale raději se odstěhoval, žil u známých a zjistil, že všichni ti lidé, co do toho byli zapleteni, jsou ze Strany Regionů, známí mu řekli, že s nimi nemá cenu bojovat, dostal by se do vězení. Kamarád D. mu navrhl, aby s ním odjel do ČR. Chodil po Praze a přemýšlel, jak si zařídit život, pak na Ukrajině začala revoluce, vše v televizi sledoval, Rusové násilím zabírají ukrajinskou půdu, rozhodl se požádat o azyl. Nyní se mají všichni hlásit na vojenské komisariáty, byla vyhlášena mobilizace. Měl vízum, 19. 3. 2014 by měl odjet. Dne 19. 6. 2014 byl žalobce seznámen s podklady, které

žalovaný shromáždil za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, uvedl, že se s nimi nechce seznámit, situace zůstává stejná, je předvoláván do armády, jelikož v Doněcku je občanská válka. Bratr žije v Doněcké oblasti a nemůže se odtamtud dostat. Vše je politika, nežádá žádné doplnění podkladů. Soud konstatuje, že informace, které byly předmětem seznámení s podklady, jsou součástí spisu a jsou žalovaným citovány na str. 3, 6 a 7 rozhodnutí ze dne 28. 7. 2014.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě

zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Žalobce v žalobě namítal porušení §§ 2 a 3 správního řádu v tom směru, že žalovaný se řádně nevypořádal se všemi významnými skutečnostmi věci a dále uváděl přesvědčení o naplnění podmínek § 14 a § 14a) zákona o azylu. Soud po přezkoumání a projednání věci konstatuje, že namítaná pochybení v průběhu správního řízení ani ve vydaném rozhodnutí žalovaného nespátřil. V rozhodnutí správní orgán nejprve prakticky doslovně konstatoval vše, co žalobce ve své věci uvedl, na str. 3 pak konstatoval, že žalobce neuvedl nic, co by mohlo směřovat k závěru, že ve své vlasti uplatňoval politická práva a svobody a mohl být za tuto činnost pronásledován, tedy, že by se na něho mohlo vztahovat ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, s tímto závěrem musí soud souhlasit. Žalobce skutečně nic takového nikdy neuvedl a soud podotýká, že ani žalobní námítky toto ustanovení zákona o azylu neatakují. Žalobce však neuvedl ani žádné jiné problémy, které by případně v zemi původu pociťoval, kromě soukromých, které měl s macechou kvůli majetkovým poměrům, též zmínil problém ekonomický, neboť nemohl sehnat práci. Zde žalovaný správně zdůraznil, že v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je výčet hodnotitelných důvodů vcelku taxativní, a, jak citované ustanovení výše uvedeno, je patrné, že jeho podmínky žalobce nesplňuje. Pokud pak žalobce zmínil nutnost případného nástupu do armády, soud plně odkazuje na žalovaným podrobně argumentovaný rozbor v tomto smyslu na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, z něhož je patrné, že ani tento problém nelze hodnotit v případě žalobce jako azylově relevantní. Podmínky ust. § 13 zákona o azylu žalobce nesplňuje. Žalobce namítal naplnění podmínek ust. § 14 zákona o azylu, nicméně soud musí připomenout, že hodnocení případných důvodů, hodných zvláštního zřetele ve smyslu tohoto ustanovení je plně v kompetenci správního orgánu, který měl v daném případě naprosto dostačující podklady pro vyslovení svého závěru. Na okraj však soud podotýká, že žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou skutečnost, kterou má toto ustanovení na mysli jako azylově relevantní, v průběhu správního řízení nesdělil, soud tak neměl, čeho by žalovanému v tomto směru vytkl. Takovými důvody jsou míněny zejména vysoký věk žadatele, špatný zdravotní stav apod.

V dalším pak žalobce namítal, že se na Ukrajinu nemůže vrátit, neboť tam začíná válka. V tomto směru žalobce atakoval ust. § 14 a) zákona o azylu, tedy, soud je přesvědčen, že zejména jeho odst. 2 písm. c). Soud je z výčtu informací přesvědčen, že žalovaný shromáždil dostatečné podklady pro zhodnocení aktuální situace, neopomněl připomenout, že žalobce může po návratu do země původu využít pobytu na západním či středním území země, kde k žádným bojovým střetům nedochází, takové řešení ostatně přijímá řada obyvatel Ukrajiny. Správní orgán

popsal tamní situaci vcelku věcně správně, nezastíral problémy, které na východní části území existují, nicméně soud musí uzavřít, že aktuálně státy okolního světa nedospěly k závěru, že v zemi panuje vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu zákona o azylu – zde odkaz např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, sp. zn. 5 Azs 28/2008-68, v němž soud s poukazem na ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu k čl. 15 písm. c) směrnice Rady 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat příslušníci cizích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, k Dodatkovému protokolu k Ženevským úmluvám z 12. Srpna 1949 o ochraně obětí ozbrojených konfliktů nemajících mezinárodní charakter (protokol II, čl. 168/1991 Sb., vyložil, že pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy v tomto smyslu musí být kumulativně splněny následující podmínky, a to, že země původu žadatele se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, žadatel je civilista a byl by v souvislosti s uvedeným konfliktem vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Zde soud musí dát za pravdu žalovanému, že v souvislosti s možností pobytu na většině území Ukrajiny žalobce rozhodně citované podmínky výše nesplňoval a s ohledem i na současný stav v zemi původu nadále nesplňuje. Žalovaný přezkoumatelným způsobem ve svém rozhodnutí odůvodnil, proč žalobce nesplňuje žádnou z podmínek ust. § 14a) zákona o azylu, soud po projednání věci uzavřel, že rozhodl v souladu se zákonem o azylu i správním řádem. Důvody, které žalobce uváděl v průběhu správního i soudního řízení vedly soud k závěru, s nímž žalobce při jednání soudu seznámil, a to, že svůj případný pobyt na zdejšího území by musel řešit pomocí institutů zákona o pobytu cizinců. Nesplňuje pak ani podmínky ust. § 14b) zákona o azylu. Z uvedených důvodů soud nemohl přisvědčit žalobním námitkám ani o nedostatečném zjištění či zhodnocení všech skutečností, tedy porušení ust. §§ 2 a 3 správního řádu a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal. Odměna zástupce žalobce, který byl ustanoven soudem, byla řešena samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 10. června 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně